

[Miljøministeren]

med sammen med kommunerne at få det effektueret, så dukker der en ny affaldsplads op. Er denne nye farligere? Ja, det har de pligt til at undersøge, og så stoppes de i deres videre arbejde. Derfor må vi sige, at det teamwork mellem de tre instanser, der skal i gang, skal være stærkere, end det har været hidtil.

Der har været forskellige ting inde i billedet. Spørgsmålet er: Kan vi gå nye veje med rensningen af noget af dette her? Hr. Svend Heiselberg nævnte – der er andre, der har været inde på det også – hvorfor vi skal transportere jord til Holland og få rensen den og så få den tilbage.

Det er sådan, at i september sidste år, altså i 1987, kom Miljøstyrelsen med en rapport om undersøgelse af alternative bortskaffelsesmetoder for olie- og kemikalieforurenede jord. På baggrund af denne rapport har jeg bedt Miljøstyrelsen om at nedsætte en arbejdsgruppe med Miljøstyrelsens direktør som formand og med repræsentanter for Industrirådet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Entreprenørforeningen, Danske Vognmænd, DSB og Kommunekemi. Arbejdsgruppen skal dels vurdere det fysiske behandlingsbehov og omfanget af de økonomiske udgifter, der knytter sig til bortskaffelsen af olie- og kemikalieforurenede jord, dels belyse de tekniske og organisatoriske muligheder i forbindelse med bortskaffelsen af dette affald. Jeg håber, vi snart får skaffet dette materiale til veje, og så tager vi beslutning om, hvilke initiativer vi så kan tage på den baggrund.

Hvad der også er glædeligt i denne debat, er, at det blev udtalt af fru Marianne Jelved – og jeg tror, det står som det, Folketinget ønsker –: Miljøindsatsen skal ikke nedprioriteres. Nej, for så kommer den til at koste meget, meget mere.

Når fru Inger Stilling Pedersen kommer ind på glæden over, at der allerede er lavet meget, kan jeg helt tilslutte mig denne udtalelse, og alle her ved, at vi i fællesskab i den tid, denne regering har siddet, har taget initiativer som aldrig tidligere, fordi vi også har fået ulykkerne meget kraftigt ind på livet, efterhånden som vi har fået mere viden om disse problemer.

Derfor er det også glædeligt, at der ikke er nogen uoverensstemmelse mellem oppositionen og regeringspartierne med hensyn til denne dagsorden, som vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at følge så hurtigt som muligt til den aftalte tid. Også her kan jeg sige, at dette arbejde er vi faktisk allerede i gang med.

Leif Hermann (SF):

Jeg vil gerne indledningsvis takke miljøministeren, fordi ministeren gentog fru Marianne Jelveds bemærkning om, at miljøindsatsen ikke skal nedprioriteres. Det er måske en lidt uklare bemærkning, at miljøindsatsen ikke skal nedprioriteres, for hvis man nedprioriterer, nedprioriterer man vel i forhold til noget. Men det skal vi altså ikke.

Skal miljøindsatsen så opprioriteres? Ja, det var jo lige præcis det problem, som hr. Engell ikke ville svare på, da vi spurgte ham. Det var lige præcis det, vi ikke fik noget som helst at vide om. Statsministeren har sagt: Nu må vi prioritere. Og så spørger vi statsministerens lokale vaghund på miljøområdet: Hvad er det for noget, der så skal nedprioriteres? For noget skal jo nedprioriteres.

Men nu forstår vi på fru Marianne Jelved, at det er miljøpolitikken som sådan, der ikke skal nedprioriteres. Undskyld, kan vi ikke godt få en udredning fra hr. Engell af, hvordan den prioriteringsdiskussion så skal se ud? Hvad er det for kriterier, man vil lægge til grund?

Så skal jeg ikke kommentere hr. Engells vulgære udlægninger af Socialistisk Folkepartis økonomiske politik, men blot notere mig de bemærkninger, hr. Engell kom med om vores forslag til løsning af de landbrugspolitiske problemer, og så samtidig notere mig, at miljøministeren på baggrund af hr. Engells bemærkninger får ganske store vanskeligheder med sine plejekontrakter på marginaljordsområdet efter det, hr. Engell sagde om socialisering.

Hr. Engell, og jeg tror også hr. Svend Heiselberg, fik det over deres læber at fortælle, ligesom miljøministeren og fru Inger Stilling Pedersen, hvor initiativrig denne regering har været på miljøbeskyttelsesområdet. Jeg vil gerne medgive, at kemikalieaffaldsdepotområdet nok ikke er dér, hvor regeringen har ligget på den mest lade side. Men jeg tror, det er overordentlig vanskeligt både for miljøministeren og for regeringspartierne at nævne nogle centrale miljøinitiativer.

Lad mig blot tage spørgsmålet om nærings-saltforureningen af vore farvande, lad os tage dioxinproblemet, lad os tage forsøringsproblemet, lad os tage de kommunale rensningsanlæg. Er det regeringen, der har taget initiativet til rejsning af de debatter? Hr. Svend Heiselberg nikker. Det gør ikke så meget, for hr.